

mnino homines novissima clangente tuba resurrecturos. Hujusmodi igitur doctrina sancta, præcipue veritates fideique capita necessario legitimoque consecratio satius confirmantur. Hinc e quavis terrarum plaga, hocce Vaticani montis personante oraculo gentes exultabunt, virtutes cælorum commovebuntur, inferorum potestates contremiscent. Homines tum veluti festivo tubæ sonitu excitos, sacrarum rerum segnitie depulsa, redintegratis religionis studiis, ad virtutem, pie-tatem, modestiamque in justitia et veritate diligentius animum attenturos confidimus (1). »

3. Longinqua sæpe mysteria connectuntur. Deus post protoparentum lapsum queritbat Adamum, fortiter inclamans: *Adam, ubi es?* In hisce verbis non ignorantiam poteris arguere, verum sapientiam, clementiam, bonitatem, cum sæpe reum interrogemus, non ut rem dignoscamus ipsi, sed ut eum agnoscere atque facteri crimen compellamus. Nihilominus Adam suum agnoscere noluit grande peccatum, suaque lapsum mulieris criminis vertit. Nostra pariter ætate perdimi homines et in quavis scelerum lue tabescentes, quin ad obtinendam misericordiam suam fateantur miseriam, dicere non erubescunt quod eos mulier ad cuncta vitia compellat; nec non infandum sistema communiscuntur, h. e. cum corpore nostram animam extingui, ut sub hujuscetate sistatis velo immania facinora tegant, nec ab eis perpetrandis desistant, aut

in eis conquiescentes perhorrescant. Sed in utroque casu divina misericordia fulget. Quemadmodum per mulierem humana propago caligat, per mulierem in admirabile lumen venit. In Eden Creationis locutus est Deus, et Mulieris assumptionem decrevit ad Maternitatem (2) divinam, ut per eam contereret nigræ viperæ caput, quæ incautis protoparentibus divinam spopondit immortalitatem: *Nequaquam morte moriemini... eritis sicut Dii* (3); in Eden Redemptionis Deus ipse loquetur per Romanum Pontificem, et Mulieris Assumptionem decernet ad æterna tabernacula cum anima et corpore, ut per eam frangeret viperinam calliditatem quæ nunc incautis philosophis (quum errores vagari circa extrema consueverint) animæ simul et corporis mortalitatem, vel, si magis lubet, annihilationem pollicetur.

Assumptionis igitur dogma in magnis votis est, quum illud mirabilis, pulcherrima, suavissima Catholicæ Religionis harmonia depositat, neperosque pseudo-philosophos cohibeat atque confundat. Hoc propterea dogmate Rom. Primas supplices litteras assumptæ Virgini dabit, ut intercessione sua grassanti mederetur errori, necnon emitte eloquia sua tamquam orationem paræneticam ad rerum omnium philosophos nihilistas, ut futura verentes ad meliorem frugem et ad argumentum non apparentium intimo veracique mentis obsequio reverterentur.

(1) De corpore Deiparae Assumpt. art. XLVI, pag. 447 ex typis romanis.

(2) *Ipsa conteret caput tuum.* Penes aliquem paraphrasten legitur: *Ipsa quæ Ipsum genuit.*

(3) Gen. III, 4-5.

ORATIO III.

CULTUS

Caput I.

Assumpta Virgo Deipara retundit suo nitore rationalismum qui, Dei cultu posthabito, cultum impudicas mulieris evehendum proponit.

1. Nostris hisce temporibus tanto plerique tumidæ mentis fastu capiuntur, propria excellentia illecti, quasi rapti, ut tamquam infallibilem canonem ad cælum rationis acumen extollant. Hos inter eminent germanici philosophi qui nedum scientiam, verum etiam barbara voce *scientiabilitatem* cællere se blaterant. Hos tamen rationi (1) unice litantes vecors incessit libido ambulandi sine *comite*, ut in horto amœnissimo fruerentur, ubi callida syren libidinum effrænum venenata poma suppeditat. Quam ob rem totam movet rationalismi machinam Veneris immensa cupidio. Philosophi naturalistæ sæculi XVIII nuper elapsi eo dementiæ pervenerunt, ut Parisiis Rationem ceu Deam proclamarint, in ara collocantes, tamquam ejus effigiem, impudicam nudamque mulierem.

Hisce præfactis, impudicæ mulieris assumptio pudicæ Mulieris Assumptionem conquerit, ut, dum ista sublimatur ad cælum, illa dilaberetur ad terram. Impudica mulier rationalismi proterviam ad impietas evehit culmen; pudica Mulier rationalismi proterviam in impietas culmine frangit, ut quo casu anima venit ad infima,

(1) Inquit S. Anselmus: « Illi (hæretici) rationem querunt, quia non credunt; nos vero quia credimus. » *Cur Deus homo* lib. I, cap. II.

eo gradu revertatur ad summa, et eisdem quibus corruit, passibus sur-gat. En duæ mulieres assumptæ: altera per Deum in suo corpore luce divini Solis amicta; altera per diabolum in suo corpore tenebrisca vene-reæ nocte circumdata: hæc per diabolum ut diabolus contra Deum ejusque cultum bacchetur; illa per Deum ut Deus contra diabolum ejusque cultum vincat: prior ut *Dea Ratio* superbia tumeat et quasi cum deificata carne putrefiat; posterior ut humana ratio Divinitati ancilletur, quasi cum glorificata carne solidetur. Mulier venereæ rationis cultum extollit, mulier venereæ rationis apotheosis destruet. Conspicite viventem Dei arcam in cælesti templo colloca-tam, penes quam iterum iterumque collabitur Dagon novorum Philistium simulacrum. Conspicite montem et fundamenta ejus in montibus sanctis, montem qui divini solis luce vestitus iterum gignet petram (petra autem erit Christus): hæc de hujuscetate montis cacumine ruens, luxuriæ statuam, totam ex argilla confectam, sternit, frangit, conterit. Mysticam conspicite auroram in æthereo palatio sublimatam quæ, dum tenebras pellit et nocturnam quamlibet voluptatem, jactitat e roseo sinu lucis inexauribile flumen.

2. At, si hodiernus rationalismus per mulierem culmen attingit, per mulierem quæ suum cultum provehit, Dei cultu posthabito, dicit initium. Quamquam senex, aulica domina Len-clos (2) quæ mirandum in modum

(2) Vid. Roselly De Lorgues in op.: *Cristo al cospetto del secolo*, cap. I *Fonti della gallicana incredulità.*

suo movebat humana corda primatu, ferventem juvenem Arouet, postmodum horrendo nomine Voltaire nuncupatum, in sua libenter excepti familiaritate, et ad Catholicam Religionem rationalistico furore concutiendam incredulo-scurram potentis satanica virtute pellexit. Ubi primum sese obtulit occasio, ut Voltærius inflante cum scientia dementique sermoni rationalistica venenata semina jactitaverit, quæ teterimo nisu ad civilium sacrarumque rerum perniciem nostris sub oculis evolvuntur.

Divina tamen salubriter prodivit Sapientia, ut, quæ per mulierem tristissima mala contingunt, per mulierem quoque tollerentur. Sacra quippe testantur eloquia: *A muliere factum est initium peccati, et per illam omnes morimur (1); a muliere factum est initium salutis, et per illam omnes vivimus.* Hodiernum eapropter rationalismum quem domina Lenclos induxit, fovit, protexit, Domina Cœli Maria redarguere debet, refellere, in cinerem favillasque dissolvere. Quin imo non solum in mirifico salutis humanæ systemate disposuit Deus, ut mulier mulieris damna propelleret, verum etiam ut eadem ratione quædamna retulit mulier, eadem sed opposita propellere mulier ipsa niteretur. Sic Evæ damna B. Virgo reparavit post Christum; sed illa quia credidit angelo tenebrarum, ista quia credidit angelo lucis; illa quia se exaltavit ut Deam, ista quia se humiliavit ut ancillam: illa prima mater in ordine

vetustatis, ista prima mater in ordine dignitatis; illa gignendo genuit mortalem, ista gignendo genuit Immortalem (2). Quæcum ita sint, quia domina mulier, h. e. domina Lenclos hodiernum promovit rationalismum; domina mulier, i. e. Domina Cœli Maria hodierni rationalismi frangere protervam cervicem debet. Maria lingua syriaca *Domina* dicitur, ut Arnoldus Carnotensis (3) adnotatum reliquit. Hinc illa sanctorum PP., Ecclesiae ac omnium fere nationum vox Mariam appellantium Dominam. Et ob eam causam ejus typus fuit Sarah, quæ cum antea diceretur *Sarai*, h. e. domina mea, postea Deo jubente dicta est *Sarah*, quod nomen significat principem seu dominam absolute (4). Est enim Virgo per excellentiam Dominam et Princeps.

Quando tamen beatissima Virgo proprie vereque nuncupari Domina queit? in sua ad cœlos Assumptione. Siquidem in cœlo ad tam sublimem gloriæ gradum ascensit, ad quem nullus unquam hominum et angelorum pervenit. Angelis sanctis et hominibus assignatur terminus gloriæ, ad quem pervenerunt: at B. Virginis non assignatur terminus gloriæ, quia huc pervenit, quo nullus unquam angelorum et hominum pervenire potuit. Cum de Maria loquimur, non solemus dicere: huc pervenit Maria, sed: eo nemo pervenit, quo Maria. Joannes Gerson cancellarius parisiensis censem, beatam Virginem solam constituere separatam hierarchiam

(1) Eccl. xxv, 33.

(2) Antithesin hanc plures instituere PP. quos inter priscus Irenæus lib. III, cap. xxii, n. 1,

(3) Tract. de laud. Virg.

(4) Gen. xvii, 17.

sub Deo trino et uno hierarcha primo (1).

En domina mulier mulieris dominæ victrix. Juxta suavem igitur mirabilemque divini systematis œconomiam assumpta Deipara debet callidi serpentis conterere caput, qui denuo vetus illud protoparenti directum audire facit rationalisticum *Cur (2)*, *Cur Deus?* *Cur Christus?* *Cur Ecclesia?* *Cur Sacramenta?* Vere digitus Dei est hic: Assumptionis dogma rationalisticam viperam tricuspidè linguam furentem in suo gutture terit, vexat, trucidat.

Cum tantam in Virgine Deipara utilitatem epitheton *Domina* gignat, jure merito Calvinus se nobis objicit; Catholicam Ecclesiam quæ B. V. Mariam passim *Dominam* appellat, sic arguit: « *Ipsa Virgo se ancillam vocat: Ecce ancilla Domini (3).* Perperam ergo papistæ *Dominam* nominant (4). » — O barbarum et stolidum argumentum! Numquid Bethsabee, uxor ipsius David, regina non erat, cum ancillam David se profiteretur (5)? Numquid Esther regina et domina non erat, et tamen ancillam regis persarum et medorum se vocabat (6)? Ridiculum igitur et ineptum est Calvini argumentum. Nam ista ratione Matrem Dei nec sanctam et ne virginem quidem vocare debemus; quia ipsa se non Matrem Dei, non sanctam, non virginem, sed ancillam nominat. Facessat igitur hæreticorum phantasia. — Sed eo unde digressi sumus, revertamur.

(1) Tract. 4 in *Magnificat*.

(2) Gen. iii, 1. (3) Luc. i, 38.

(4) Cf. Justinum Miechoviensem disc. xc, n. iv.

3. Magistro Goëthe, Feverbach conqueritur quod ex suis aris, Cruce radiante, Venus corruerit. Dux sordidæ sectæ quæ in Germania obtinet, renovat ethnicam superstitionem cum omnibus suis ritibus, immunditiis, et perditorum hominum magister ex cathedra docet: « *Nostrarum institutionum finis est restauratio materiæ, sua in quolibet jure redintegratio: nos constituimus democratiam Deorum terrestrium in sanctitate ac beatitudine parium (7).* » Nostro præterea sæculo impia schola τον Pére Enfantin colit fœminam, cujus absolutam libertatem prædicat; imo præstolatur *mulierem Messiam*.

Mulier aliquo jure Messias nostris hisce temporibus assumpta Virgo est. Hominum quippe caro a Virginis carne redimitur, quum ista scholam ethices aperiat. Tanta fuit in hoc vitæ curriculo ejus sanctitudo, tanta nituit ejus puritas et candor, ut cum anima et corpore præ cæteris hominibus æternam promeruerit ingredi Civitatem. Mulieri præsertim quæ causa malorum est, ethices schola dirigitur: ad pietatem melioremque frugem confidimus eam, assumptæ Virginis ope, reversuram. Matthæus commemorat, mulierem haemorrhiosam ex contactu fimbriæ vestimenti Christi fuisse sanitam. Et nos in historia temporum perlegemus, mulierem rationalistica lue contabentem ex mystico contactu carnis assumptæ Virginis (quæ caro tum Virginis, tum Christi pretiosissimum quodammodo vestimentum

(5) III. Reg. i, 13-17. (6) Esth. xiv, 18.

(7) In *Revue des deux Mondes*, 1 Mars 1834, article de M. Henri Heine.

est) mire sanatam, vere resipientem, et ad Deum, ad Christum, ad Ecclesiam plene revocatam. Quam ob causam Deus non vult mortem rationalistæ, sed ut convertatur et vivat.

Caput II.

Assumpta Virgo destruet epicureismum, divinum cultum destruentem, et pœnas quas propter illum aliaque facinora juste meremur, avertet aut mulcebit.

1. Princeps sane legitimusque materialismi surculus epicureorum grec est, qui rerum spiritualium pertæsus, tamquam filii Israel in deserto, manna fastidit, atque in mentem illi veniunt cucumeres et pepones, porrique, et cœpe et allia (1), quæ comederat in Ægypto. Hac potissimum ætate canceriste proserpit, in cuius perniciem sic invehitur, ut pene totam hominum infatuatam esse naturam, et quavis mollitiei libidinisque foeditate corruptam esse videatur. Quæmobrem dictitant epicurei, prout divina testantur eloquia: *Coronemus nos rosis, antequam marcescant: nullum pratrum sit, quod non pertranseat luxuria nostra. Nemo nostrum exors sit luxuriæ nostræ: ubique relinquamus signa lœtitiae: quoniam hæc est pars nostra, et hæc est sors, etc.* (2).

In assumpta Deipara magnum Ethice sacra medium reperiet, ut os sublimie valeant homines in cælum attollere,

(1) Num. xi, 5.

(2) Sap. ii, 8 seqq.

(3) Hæc isthic: « La morale trova un altro appoggio a determinare la volontà dell'uomo alla virtù, perchè nella glorificazione dell'eminente santa vede non solo l'anima principio effettivo dell'azione virtuosa, ma anche il corpo compagno dell'anima premiato. Si che non ago-

divinumque cælicolarum haurire dulcorem. In glorificatione siquidem eminentissime Sanctæ nedum animam principium virtutis effectivum, sed etiam corpus animæ comitem inenarrabili præmio fruens consipient. Et ideo non amplius discipient sensibiles voluptates prout unicum sui finis objectum, sed verum supernaturale gaudium, inenarrabilemque felicitatem, qua satiabitur anima et corpus, cum apparuerit gloria Dei. Argumentum hoc jam dudum confecit Gaspar De Luise Supremæ Congregationis Qualificator (3). In eamdem sententiam concessit Aloysius Vaccarius. Iste, breviter exposito nostrorum temporum epicureismo, subdit: « Hac quippe definitione decreta (h. e. circa Deiparentis Assumptionem), ad Mariam gentes resipient, ipsam ter quaterque beatam dicent omnes generationes, illam antiqua religione colent, suaviter eamdem invocabunt, dulciorique erga eam cordis amore trahentur. Nil, Maria duce, desperandum; omnia auspicie Dei Matre expectanda. E viatorum cœno, Maria suadente, homines emergent, ad honestam vite rationem, Deique cultum homines convertentur: operi manuum suarum Deus tunc porrigit dexteram, qui creaturæ suæ benigno ore arridet, iterumque illi, ut olim in Eden, benedicet (4). » Assumptionis igitur

gna allora il corpo ai piaceri sensibili come obietto della sua esistenza in questa terra, come brutalmente insinuano i positivisti, ma ad un soprannaturale gaudio ed una felicità oltre mondana, onde sarà inebriato, e la trasfusione della gloria dell'anima nel corpo stesso. » *L'Assunzione di Maria*, pag. 184, Conclusione.

(4) De corpore Deip. Assumpt. art. xlvi.

dogma de terra in cælum humana corda sublimiter evehit, ut quam magna delinquimus, tam granditer defleamus. Tantæ veritatis tantique dogmatis coruscante luce defœcata gaudet humana societas, et cum Resurrectione et Assumptione Virginis Deiparæ moribus incorupta, deque putidis integra maculis resurget et extolleetur.

2. Difficile admodum relatu est, quantum mancipio supprimat libido genus humanum. Cum carne spiritus lethale pepigit fœdus, ut, quod caro blanditur, spiritus nulla ratione perhorrescat. Merito quidem cum nostris temporibus omnis caro corruerit viam suam, iterum Deum poenituisse videtur quod hominem creaverit atque redemerit, ita, ut velata solis facie coruscare fulgura persecutionum, mugire tonitrua pugnarum, malorumque diluvium ruere super faciem terræ videatur. Aquæ hujus diluvii cooperiunt sublimiores etiam montes, i. e. septem ferreos et adamantinos Civitatis imperituaræ colles. At ponet Deus in nubibus arcum, h. e. Virginis assumptæ corpus, mille trahens varios adverso Justitiæ Sole colores, et malorum diluvium cessabit. Iterum alloquetur Dominus Noeum christiadum arca Vaticana egredientem: *Arcum meum ponam in nubibus, et erit signum fœderis inter me, et inter terram* (1). Nec mirum: hanc ob causam assumpta est Maria in cælum, ut sive mala cuncta pellat, sive bona cuncta poscat. Ven. Beda presbyter ait: « Hodie, fratres charissimi, celebramus festivitatem sanctæ Mariæ

(1) Gen. ix, 13.

Dei Genitricis, quæ hodie translata est in cælum de mundo, ut pro nobis oret Filium, quia mundus deletus esset, nisi per preces Mariæ sustinereatur (2). » Et Ecclesia in festo Assumptionis precatur: « Subveniat, Domine, plebi tuæ Dei Genitricis oratio, quam etsi pro conditione carnis mi grasse cognoscimus, in cælesti gloria apud te pro nobis intercedere sentiamus. » Anno 847 Leo IV mortiferum Roma basiliscum ita fugavit assumptæ Virginis ope, ut ultra in illis locis nulla læsionis ejus apparuerit macula. Quam ob rem, uti memorat Anastasius Bibliothecarius, instituit Romanus Præsul Octavam Assumptionis. In spem erigimur, alium quoque Leonem alium lethiferum Roma basiliscum, assumpta Virgine pariter opitulante, fugatum.

3. Rem solide conficimus, si naturam ipsam diligenter inquiramus. Inquit enim Tertullianus: « Magistra, natura, anima, discipula: quidquid aut illa edocuit, aut ista perdiscit, a Deo traditum est, Magistro scilicet ipsius Magistræ (3). »

Sol per zodiacum discurrens in signo leonis est ardentissimus, et animalium corpora nimio calore languida reddit; sed ingrediens signum virginis, mitigatur. Ita Sol justitiæ, Deus noster in vet. Testamento erat ut leo rugiens, Deus ultionum, peccatores terribiliter puniens: sed ferventissimo amoris calore æstuans, et in uterum Virginis Mariæ veniens, factus est totus benignus, clemens, suavis ac misericors.

(2) Serm. de Sancta Maria.

(3) Lib. de testim. animæ, cap. 5.

Famosus ille monoceros, cuius tanta est feritas, Plinio teste, ut nec arte ulla venatoria nec aliis quibuscumque mediis valeat prehendi, ad solam in agris expositam virginem properecurrit, ejus manui eum demulcentis mansuetus succumbit, adeo dulciter in ejus sinu recumbit, ut se nexibus indui, ac pedicis irretiri patiatur: quod etiam S. Gregorius (1) memorat. Deus ob peccatum olim tam ferox humano generi fuit, ut ejus severitatem nulla vel precum instantia vel sacrificiorum oblatio domare potuerint, donec tandem in almæ Virginis sinum inclinatus et quasi mansuetus se ligare permisit. Hujus quoque rei typus fuit egregius Samson qui nullis nervis ligari, nullis potuit armis expugnari, donec ipse reclinatus in gremio Dalilæ, vinciri se ulro passus est, sponteque sua valida illa brachia, fortes illas manus in vincula dedit.

Nunc vero temporis in tot tantisque versamur ærumnis, ut cum igne sui furoris Sol justitiae in signum leonis rediisse videatur. Si proinde velimus, ut iste Sol cum amoris dulcissima flamma iterum virginis signum ingrediatur, in signo virginis Virgo glorificetur oportet, illius videlicet Assumptio (cujus festum colitur die xv augusti qua sol in signo virginis reperitur), illius Assumptio, inquam, dogmatico præfinita decreto. Et hac ratione Virginem hortamur et allucimus; Virgo Christum hortatur et alicet, ut in ejus sinum tamquam in signum virginis iterum cum igne sui

amoris revertatur, et homines glaciali frigore plenos blanda dulcique flamma calefaciat. Sic beatissima Virgo in cælum assumpta tot a nobis infortunia quorum sarcina premimur, averruncet. Alio hinc plane sensu, meliori tamen mente cum celebri Marone canemus:

Jam redit et Virgo, redeunt Saturnia regna.
Magnus ab integro sacerdotum nascitur ordo (2).

4. Nec mysterio vacat, quod virgo cælestè signum inter leonem libramque constituta sit. Nam ad eumdem prope modum Virgo *magnum signum quod apparuit in caelo* (3), leonis iram de quo dicitur: *Vicit leo de tribu Juda* (4), justitiaeque rigorem disjungit, et quasi collocata in medio utrumque temperat. Quid enim supplicii non inferret leo conjunctus libræ, Deus iratus justitiam exercens? Hujusce leonis B. Virgo Maria nunc cohibet iram, rigoremque justitiae mulcit, quemadmodum olim adeo per Virginem iram deposuit, ut manus sibi omnino teneri, vinciri, et in cruce, quid dicam? fixas esse voluerit; dummodo Virginem hanc in eodem quod nobis natura suppeditat mysterio quodque tantam depromit misericordiam pietatemque, videlicet in signo virginis, aut, si magis lubet, in Virginis Assumptione novo quasi modo glorificare conemur.

Præterea: Virginem laudare monumentis vel in ejus Conceptu, vel in ejus Maternitate, vel in aliis ejus-

(1) Lib. 31 Moralium. (2) Virg. Eclog. IV.

(3) Apoc. XII, I.

(4) Apoc. V, 5.

demodi prærogativis, est summis labiis degustare misericordiam: at laudare monumentis Virginem in ejus ad cælum Assumptione, idem est ac ex fonte de quo scaturit, illius dulcissimam haurire pietatem. Nam, si tam clemens, tamque fuerit misericors in hac vita Deipara, quanto magis clemens et misericors est in cælum assumpta? D. Bonaventura misericordiam Virginis assumptæ longe majorem esse confirmat, quam fuerit, dum esset in terris, eique accommodat illud Ruth: *Benedicta es a Domino, filia, et priorem misericordiam posteriore superasti* (1). Magna, inquit, fuit misericordia Virginis exultantis in mundo, sed longe major est misericordia ejus regnantis in caelo. Majorem per innumerabilia beneficia nunc ostendit omnibus misericordiam, quia magis nunc videt innumerabilem hominum miseriam. Unde pro splendore prioris misericordiæ fuit Maria pulchra ut luna, pro splendore vero posterioris misericordiæ est electa ut sol. Quemadmodum quippe sol lunam superat magnitudine splendoris; sic priorem Virginis misericordiam superat magnitudo posterioris (2).

Eapropter, si B. Virgo in ejus ad cælum Assumptione receperit imperium super bona Filii, rutilisque summæ misericordiæ lauris sua tempora cinxerit, optime poterit nostris necessitatibus opitulari. Romanus proinde Pontifex qui corpoream Deiparentis Assumptionem ex qua tot optimi fructus progerminant, uti dogma catholicum declarabit, mirifice se pro-

(1) Ruth III, 10. (2) In Speculo Virg., c. 8.

(3) II. Petri III, 9.

det tamquam illius Vicarium qui patienter agit.... nolens aliquos perire (3).

Pius IX (fel. mem.) fere nobis in hac cogitatione præivit. Tribus iste diebus ante festum Assumptionis an. 1873 proposuit Urbi et Orbi publicas precatio[n]es, ut super sidera Virgo Deipara scandens, gravatis humeris pondere precum totius Ecclesiae, mulceret justum Dei furem, et tot innumeratas poenias suas juste meremur, averruncaret. En verba supremi Pastoris: « Voluntas orandi non solum est laude digna, sed etiam necessaria his præsertim temporibus. Nam Ecclesia Catholica undique turbatur, divexitur infernali conatu. Rogemus ergo, ut liberet Deus Ecclesiam suam de laqueo venantium, et de gladio persecutoris. Benedic Deus Fideles suos, et det eis semper spiritum gratiae et precum, ut tandem audire possint vocem ejus, quæ imperat ventis et mari, et post turbines facit tranquillitatem. » Die 24 maji 1873. — Ex audientia SS^mi die 30 maji 1873: « Sanctissimus Dominus Noster Pius PP. IX, quoad tempus universalis supplicationis peragendæ, dies 12, 13 et 14 mensis augusti hujus anni præfinivit, et quoad preces, Litanias Sanctorum assignavit. Præterea omnibus Christifidelibus, qui illas devote recitaverint, indulgentiam septem annorum pro unoquoque die; qui vero singulis diebus prædictis easdem preces fuderint ac vel uno ex prædictis diebus, vel die festo Assumptionis, vel infra Octavam vere poenitentes confessi ac

sacra Communione refecti fuerint,
plenariam Indulgentiam benigne con-
cessit.

« CONSTANTINUS Card. Vic. »

Cfr. Em^m Bartholomaeum D'Avanzo
qui hanc rem mirifice collustrat (1).
Jam vero si publicis precationibus
erga SS^{mam} Virginem Deiparam as-
sumptam confidit cor altum Pii Pp. IX

(1) Paucia sua verba dabimus: « Avendo Noi dal
Supremo Pastore appresa la cagione di tanti
flagelli, ricorriamo fidenti ed animosi al rime-
dio da Lui stesso proposto, alla preghiera; la
quale acciocchè sia maggiormente efficace Egli
vuole che sia universale e simultanea in tutto
l'orbe cattolico nel triduo precedente la solen-
nità dell'Assunzione di Maria Santissima, affin-
chè la Madre di Gesù e Madre nostra Maria
ascenda al cielo quasi gravate le spalle dalle
preghiere di tutta la Chiesa e con maggior fi-
ducia interceda presso del Padre celeste e ne
disarmi lo sdegno.

XII. E si che niente altro potria essere più
grato alla Santissima Vergine, quanto l'interce-
dere per la Chiesa, la quale, essendo il Corpo
di Cristo e l'Umanità santa del Figliuolo suo, an-
cora Essa fu misticamente generata dalle sue
viscere, e della quale Ella è da' Padri ricono-
sciuta il più magnifico Simbolo. Nè l'occasione
è meno propizia; giacchè il privilegio dell'As-
sunzione di Maria al Cielo anche col corpo glo-
rioso prima del di della generale risurrezione
è compimento dell'altro privilegio dell'Imma-
colato Concepimento: conveniva infatti che Co-

fore, ut tandem audire possint fideles
vocem ejus, que imperat ventis, et
post turbines facit tranquillitatem;
quanto magis id ipsum speratur ex
catholico Virginis assumptæ dogmate?
quale mirum! en extremis ætatis no-
stræ malis supremum validumque re-
medium, en cœlestis prope philosophia
quæ sine dolore poenarum quas juste
mereremur, Evangelio nos gignit.

lei, la quale aveva avuto il privilegio della Re-
denzione dell'anima pria del contagio, avesse
anche l'altro privilegio della Redenzione del
corpo pria della corruzione. Ora non è la Chiesa
a' di nostri che ha elevato a domma l'Immaco-
lata Concezione? E quale altra festività con
maggior esultanza celebra la Chiesa Cattolica,
che l'Immacolato Concepimento e l'Assunzione
di Maria? Epperò abbiamo ferma fiducia che
la gran Madre di Dio vorrà renderci il contrac-
cambio ottenendoci la grazia implorata dal suo
Figliuolo e Dio, affinchè accettando l'espiazione
de' buoni a cagione de' flagelli da loro non me-
ritati, condoni la pena temporale dovuta al gran
misfatto della persecuzione della Chiesa; e fac-
cia che i persecutori si convertano e vivano;
e cessando da' flagelli ci faccia udire finalmente
la voce sua onnipotente che comanda a' venti
ed al mare, e torni la bonaccia, e la Chiesa Cat-
tolica col suo capo trionfi nella pace de' Fi-
gliuoli di Dio. « *Sacra Notificazione di un solenne
triduo in preparazione alla festività di Maria Ss.
assunta in cielo (1 agosto 1873)*, di M.gr Barto-
lomeo D'Avanzo tuttora Cardinale.

PARS TERTIA

THEOLOGUMENA

PRÆLUDIUM

Isthæc Joannes Bapt. Franzelin: « Haec fidei divinæ scientia est sacra theologia, quæ secundum formam ac-
cidentalem, secundum amplitudinem etiam et profunditatem potest esse varia variis ætatibus, simpliciter ta-
men nunquam potest in Ecclesia Dei desicere, quia custodes fidei ex divina institutione sunt etiam doctores fidei, et quia ex suavi divina providentia ad custodiam depositi elementum hu-
manum requiri sub assistentia Spi-
ritus sancti eo ipso, quod Ecclesia non
perpetuis novis revelationibus et pro-
prie dicta inspiratione, sed per assi-
stantiam Spiritus sancti regitur (1). » Diebus istis malis verax erga sacram Theologiam studium refriguit: quo-
niam iis in locis ac nationibus, ubi potissimum florere solebat, vel fuit radicitus eversum, vel magna ex parte dissipatum.

Assumptionis tamen dogma, tam-
quam radius e cœlo dilapsus in intelle-
ctu caligante patefaciet omnium sacro-
rum dogmatum cœleste jubar, quem-
admodum in profunda tenebricosa
nocte lumen cadentis stellæ totum

cælum irradiat. Re sane vera: de Christo et Maria una eademque sacra scientia est. Horum utraque cognitio putatur tamquam rota in medio rotæ, ita, ut altera ex altera divelli aut disrumpi nullatenus queat. Divinitas enim Verbi, ne dicam ipsum Verbum adæquate non potest agnoscî, nisi di-
vinitas Patris agnoscatur, Christo at-
testante: *Qui videt me, videt et Pa-
trem meum* (2); ita neque Christi
humanitas, imo nec ipse Christus
agnosci complete poterit, nisi cognita
Matre. Quæcumq[ue] exinde lumen acqui-
rat, et quantam mutuetur firmita-
tem illa scientiarum princeps Theo-
logia, luculenter patet. Inspice thesin:
« B. Virgo Maria proprie vocatur et
est sacra Theotocos, » quæ in medio
sacrorum dogmatum reperitur. Hanc
si forte demas, totum ruit ædificium
theologicæ disciplinæ, quod impius
Nestorius gerere frustra molitus est.
Omnes porro B. Mariæ Virginis præ-
rogativæ ab hac thesi proficiuntur,
non secus ac radii a sole, lineaæ a
centro, rivi a fonte diminant. Fons
autem, centrum atque sol in rivis, in

(1) *De habitudine rationis humanæ ad divinam fidem*, cap. II, n. 3; *De traditione th.* xxv.

(2) *Joan. xiv*, 9.